

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Przemysław Kalinowski

SSN Jarosław Matras

w sprawie **A. B. i innych**, oskarżonych z art. 258 § 1 k.k. i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu bez udziału stron,
w dniu 28 stycznia 2015 r.,
wniosku Sądu Okręgowego w Z. o przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w W.
na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 25 listopada 2014 r., Sąd Okręgowy w Z. zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie w trybie art. 37 k.p.k. sprawy o sygn. akt II K 96/11 do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w W., jako sądowi równorzędnemu, z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. Z uzasadnienia wystąpienia wynika, że wyłączona już została do odrębnego rozpoznania sprawa oskarżonego W. B. i przekazana Sądowi Okręgowemu w W., który to oskarżony pełnił kluczową rolę w przestępstwach objętych aktem oskarżenia, zaś w tym postępowaniu 6. z pozostałych oskarżonych z uwagi na stan zdrowia i pokonanie znacznej odległości pomiędzy miejscem zamieszkania a Sądem Okręgowym w Z. nie może uczestniczyć w rozprawie przed tym Sądem, natomiast jest możliwe ich stawiennictwo w Sądzie Okręgowym w W..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek Sądu Okręgowego w Z. nie zasługuje na uwzględnienie.

Z uzasadnienia wniosku wynika, że kwestie związane ze stanem zdrowia dotyczą 6. oskarżonych. Jednak z tego powodu przekazanie sprawy do Sądu Okręgowego w W. nie jest uzasadnione. Tylko bowiem w stosunku do oskarżonego J. G. opinia biegłego wyklucza w ogóle jego udział w rozprawie z uwagi na stan zdrowia, a więc także przed Sądem Okręgowym w W., co może stanowić podstawę do zawieszenia postępowania, a nie przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu. W stosunku do oskarżonego T. M. z opinii biegłego wynika, że z powodu nadciśnienia tętniczego wskazane jest jedynie, a nie konieczne przekazanie sprawy bliżej miejsca jego zamieszkania, tj. W. Niemniej jednak, schorzenie, na które cierpi oskarżony, nie wyklucza możliwości podróżowania, a więc także stawiennictwa w Sądzie Okręgowym w Z.. Natomiast co do oskarżonego M. M., też zamieszkałego w W., w wydanej opinii biegły tylko odradza podróż do Z., jednak nie wypowiada się kategorycznie. Zauważyć należy, że oskarżony choruje na przewlekły okresowo (podkr. SN) nasilający się zespół bólowo – ruchowy okolic kręgosłupa, a więc schorzenie typowe, na które cierpi wiele osób, jednak nie wyłącza ono możliwości podróżowania w odpowiednich warunkach, które przecież oskarżony jest w stanie sobie zapewnić. Podobnie w stosunku do oskarżonego R.S. w pierwszej opinii biegły nie stwierdził przeszkód do stawiennictwa, a dopiero w drugiej opinii wypowiedział się kategorycznie, jednak wskazał na konieczność poddania się przez oskarżonego leczeniu operacyjnemu. Jest to więc przeszkoda przemijająca, którą oskarżony nie powinien celowo utrzymywać. Natomiast sytuacja zdrowotna oskarżonego J. F., jak wynika z dokumentacji lekarskiej może ulec na tyle poprawie, że będzie w stanie stawić się przed właściwym sądem. Ponadto, skoro oskarżony zadeklarował gotowość dobrowolnego poddania się karze, to tym bardziej powinien być zainteresowany stawiennictwem na rozprawie przed Sądem Okręgowym w Z., pomimo przeciwności wywołanych stanem zdrowia. Natomiast zaświadczenie lekarskie wydane przez lekarza specjalistę medycyny rodzinnej co do stanu zdrowia oskarżonego P. G., na które powołuje się Sąd w swoim wniosku, pochodzi z 28 lutego 2014 r. i dotyczy stanu zdrowia po operacjach neurochirurgicznych wraz z informacją, że przewidywany termin stawienia się

oskarżonego na wezwanie sądu to 24 sierpnia 2014 r. Nadmienić należy, że oskarżony ten stawiał się na rozprawę w dniu 5 września 2014 r.

Wskazane powyżej okoliczności co do stanu zdrowia wymienionych we wniosku oskarżonych, tylko w stosunku do oskarżonego J. G. wykluczają stawiennictwo na rozprawę. Natomiast sytuacja zdrowotna pozostałych oskarżonych nie stanowi trwałej przeszkody do stawiennictwa przed sądem właściwym. Tym samym większość oskarżonych może odpowiadać przed Sądem Okręgowym Z.. Nawet więc konieczność wyłączenia do odrębnego rozpoznania sprawy niektórych z nich nie uzasadnia przekazania „całej” sprawy z tego powodu innemu sądowi równorzędnemu. Przewidziane w art. 37 k.p.k. odstępstwo od zasady rozpoznania sprawy przez sąd właściwy ma charakter wyjątkowy. Oznacza to, że trudności i przeszkody o charakterze przemijającym powinny zostać pokonane przez Sąd Okręgowy w Z. przy większym zaangażowaniu w rozpoznanie sprawy, a nie przerzucane na inny sąd. Takie postępowanie nie służy z pewnością dobru wymiaru sprawiedliwości.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.